

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J P**, bytem P, B 2016/13, zastoupeného obecnou zmocněnkyní V. Ř., bytem O. – N. u., P. F. 1278/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2013, č.j.: JMK 111392/2013, sp.zn. S-JMK 111392/2013/OD/Ša

t a k t o :

I. Žaloba **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 18.4.2014, doručnou Krajskému soud v Brně dne 24.4.2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2013, č.j. JMK 111392/2013, sp.zn. S-JMK 111392/2013/OD/Ša, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy, ze dne 4.9.2013, č.j. MUH/35323/13/306, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 písm. f), bod 4, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu), a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě namítal, že ve svém podání ze dne 22.1.2014 zástupce žalobce výslovně žádal správní orgán I. stupně i žalovaného o doručování písemností na e-mailovou adresu ..., a to za účelem zpřehlednění komunikace se správními orgány a pro její urychlení a možnosti flexibilnějších reakcí, neboť se nezdržuje na adrese trvalého pobytu. Dle informací obsažených ve spise žalovaného se však žalovaný nepokusil o doručení rozhodnutí na tuto elektronickou adresu, důsledku čehož u rozhodnutí žalovaného nelze dovozovat účinky doručení fikcí při doručení na adresu trvalého pobytu. Za okamžik doručení rozhodnutí žalovaného je tak podle názoru žalobce nutné považovat den 3.3.2014, kdy se zástupce žalobce osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem na hlédnutí do spisu. Jelikož rozhodnutí žalovaného bylo doručeno až dne 3.3.2014, ačkoli odpovědnost za údajný přestupek žalobce zanikl dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) dne 22.1.2014, odpovědnost za přestupek zaniká dříve, než byla věc pravomocně skončena. K doručování rozhodnutí po uplynutí prekluzivní lhůty žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 5 As 60/2009 – 163. K věci samé žalobce namítl, že při měření rychlosti bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze, jelikož nebyl dodržen požadavek, že se měřicí vozidlo nesmí přiblížit vozidlu měřenému v době provádění měření. Ze záznamu měření poskytnutého Policií ČR podle názoru žalobce vyplývá, že vozidlo na koncích měřených úseků je větší, než na jejich

počátku. Žalobce má tak za prokázané, že změřená rychlost neodpovídala skutečné rychlosti vozidla.

S ohledem na shora uvedené navrhl soud, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žaloba byla podána po uplynutí zákonné lhůty stanovené v ust. § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.). Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení dne 12.12.2013, kdy toto rozhodnutí bylo doručeno fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Žalovaný nejprve zasílal na žádost žalobce napadené rozhodnutí na uvedenou e-mailovou adresu, jelikož však žalobce dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu převzetí doručované písemnosti nepotvrdil, následně žalovaný zasílal písemnost tak, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Žalovaný je toho názoru, že ode dne 12.12.2013 je předmětné rozhodnutí pravomocné a žaloba podaná dne 24.4.2014 byla tedy podána opožděně, po uplynutí lhůty dle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudy doručena replika žalobce, v níž uvádí, že zástupci žalobci žádná zpráva na elektronickou adresu doručena nebyla, a taktéž ze správního spisu nevyplývá, že by se žalovaný o doručení rozhodnutí na elektronickou adresu žalovaného pokusil. Ve správním spise je založena toliko doručka, jež prokazuje, že rozhodnutí žalovaného bylo vhozeno do schránky zmocněnce žalobce. Žalovaný tedy sice tvrdí, že rozhodnutí na elektronickou adresu zástupce žalobce vypravil, neoznačil ale žádný důkaz na podporu svého tvrzení, a toto tvrzení nemá ani oporu ve spise. Doručení fikcí na adresu trvalého pobytu tak podle žalobce nelze považovat za doručení písemnosti, jež by měla vliv na běh lhůt.

Krajský soud v Brně svým rozhodnutím ze dne 24. června 2015, č.j. 41A 34/2014-25 žalobu žalobce odmítl.

V odůvodnění uvedl, že podle ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh (žalobu), jestliže návrh byl podán předčasně, nebo opožděně.

Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje.

Podle ust. § 40 odst. 1 věta první s.ř.s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu, počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

Podle ust. § 40 odst. 2 věty první s.ř.s., lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty.

Soud při svém rozhodování vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (viz. rozsudek NSS ze dne 10.5.2007, č.j. 9 As 24/2007-57, dostupný na

www.nssoud.cz), podle které v případě odmítnutí žaloby pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. je soud povinen zcela jednoznačně prokázat, že návrh byl podán opožděně.

Na základě studia správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2013, č.j. JMK 111392/2013, sp.zn. S-JMK 111392/2013/OD/Ša bylo žalobci doručováno na adresu trvalého pobytu jeho zmocněnce R. K. (P. 954/28, P. 5). Na této adrese nebyl adresát zastížen a zásilka obsahující rozhodnutí žalovaného nebyla vyzvednuta ani v zákonné úložní lhůtě. Soud se proto zabýval otázkou, zda při doručování rozhodnutí žalobci, resp. zmocněnci na tuto adresu byly splněny podmínky pro aplikaci zákonné fikce podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, podle něhož jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu může nastat pouze za předpokladu splnění zákonem stanovených podmínek pro tento způsob doručení. Jednou z těchto podmínek je i okolnost, že správní orgán nemá podle zákona doručovat jiným způsobem.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu, se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákona nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon 2006, s. 165). (srov. rozsudek NSS ze dne 8.2.2012 č.j. 3 Ads 131/2011-44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, první podání zmocněnce žalobce učiněné vůči správnímu orgánu I. stupně (tj. odpor proti příkazu ze dne 5.4.2013) obsahovalo mimo jiné pod bodem III. výslovnou žádost o zaslání veškerých písemností v rámci tohoto řízení na e-mailovou adresu ... Žádost téměř totožného znění obsahovalo i odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19.9.2013, odeslané právě z elektronické adresy ... na e-podatelnu správnímu orgánu I. stupně. Obě tato podání zmocněnce žalobce splňovala náležitosti podání a byla učiněna způsobem stanoveným v ust. § 37 správního řádu, proto elektronickou adresu ... lze považovat za adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu.

Na základě shora uvedeného má soud za to, že žalovaný byl povinen žalobou napadené rozhodnutí primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu ... a až v případě, že by nedošlo k potvrzení převzetí takto doručené písemnosti ve smyslu ust. § 19 odst. 8 správního řádu (... v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručování písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal), by měl postupovat tak, jako by zmocněnec žalobce o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Tomtuo požadavku žalovaný svým postupem beze zbytku dostál. Ačkoliv žalobce namítá, že součástí správního spisu není žádný důkaz, z něhož by bylo možné dovodit, že se žalovaný o doručování rozhodnutí na elektronickou adresu zmocněnce pokusil, soud má naopak za prokázané, že žalovaný doručovací adresu žalobce respektoval. Součástí spisového materiálu předloženého k vyjádření žalovaného je jednak přehled odeslaných zásilek KUJMP01835U3 (identifikační číslo, které je rovněž nalepeno na rozhodnutí), jednak naskenované dialogové okno e-mailové zprávy, z nichž je nepochybné, že rozhodnutí žalovaného bylo dne 27.11.2013 doručováno z adresy posta@kr-jihomoravsky.cz na elektronickou adresu ... Jelikož zmocněnec žalobce převzetí doručované písemnosti nepotvrdil (což žalobce nijak nezpochybňuje), žalovaný následně napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu doručoval tak, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tj. na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce (dle přehledu odeslaných zásilek byla zásilka zasílána poštou vypravena dne 29.11.2013). Podle doručanky připojené k napadenému rozhodnutí byla zásilka připravena k vyzvednutí dne 2.12.2013, kdy byl zmocněnec žalobce vyzván k vyzvednutí uložené zásilky a bylo mu zanecháno poučení. Jelikož si zmocněnec zásilku uloženou písemnost nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, považovala se písemnost posledním dnem této lhůty, tj. dnem 12.12.2013 ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu za doručenou. Jelikož rozhodnutí žalovaného bylo doručeno dne 12.12.2013, lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 12.2.2014, tj. uplynutím dvou měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, resp. jeho zmocněnci. Žaloba však byla ke zdejšímu soudu podána až dne 24.4.2014, byla tedy podána opožděně.

Soudu tedy nezbylo, jak uvedl, než rozhodnutí v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. pro opožděnost odmítnout.

Proti uvedenému rozhodnutí soudu podal žalobce kasační stížnost, v níž uvádí, že rozhodnutí pokládá za překvapivé a nepředvídatelné, neboť v průběhu řízení nebyl

informován o relevantním důkazu souvisejícím s doručováním napadeného rozhodnutí. Z dřívějších vyjádření žalovaného se jevílo totiž nesporné, že přestupkový spis žádné údaje o elektronickém odeslání napadeného rozhodnutí neobsahuje. Má za to, že po něm nelze legitimně žádat, aby pravidelně cestoval k soudu a zjišťoval, zda se ve spise nenachází nějaká nová informace. Pokud jej soud o důkazu, na němž bylo rozhodnutí založeno, neinformoval, porušil tím zásady spravedlivého řízení. Dále zpochybňoval, že byl pokus o doručení na elektronickou adresu řádný. Upozornil, že z rozhodnutí soudu není zřejmé, zda bylo elektronicky doručované správní rozhodnutí opatřeno uznávaným elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby a dalšími obsahovanými náležitostmi. O vypravení e-mailu s napadeným rozhodnutím dle stěžovatele nevypovídá ani přehled odeslaných zásilek, či naskenované dialogové okno. Není totožné jasné, jakým způsobem systém zásilku vyhodnocuje jako odeslanou, zda se předmětný e-mail dostal do dispozice serveru příjemce, popř. jaký byl jeho obsah.

Konstatoval, že je povinností krajského soudu informovat účastníka o okolnostech, podle nichž se jeví datum doručení napadeného rozhodnutí rozdílně od žalobního tvrzení.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhoval usnesení krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.4.2016, č.j. 3 As 151/2015-46 usnesení krajského soudu ze dne 24.6.2015, č.j. 41 A 34/2014-25 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud věc posoudil tak, že je v tomto řízení oprávněn posoudit pouze splnění zákonných podmínek pro odmítnutí žaloby – v daném případě konkrétně zhodnotit, zda krajský soud postupoval správně, počítal-li počátek lhůty k podání žaloby ode dne, kdy bylo napadené správní rozhodnutí doručeno fikcí.

NSS stručně vymezil, v čem se názoru stěžovatele a krajského soudu rozcházejí a na jakých skutkových okolnostech jsou založeny. Uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel prostřednictvím tehdejšího zástupce požadoval, aby komunikace se správními orgány probíhala skrze elektronickou adresu ... Dle krajského soudu se správní orgán o doručení rozhodnutí na uvedenou adresu pokusil, nicméně stěžovatel převzetí písemnosti nepotvrdil v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu, a tudíž žalovaný doručoval tak, jakoby stěžovatel o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Rozhodnutí žalovaného bylo následně zasláno na adresu trvalého pobytu stěžovatelova zástupce, avšak zásilka nebyla ani v úložní době vyzvednuta; došlo tak k doručení fikcí. Tento skutkový stav stěžovatel zpochybňuje a má za to, že k pokusu o doručení na elektronickou adresu vůbec nedošlo. Za řádné proto nelze považovat ani zmíněné doručení fikcí. Zatímco krajský soud dovozoval počátek lhůty k podání žaloby ode dne, kdy bylo správní rozhodnutí doručeno fikcí, odvozuje jej stěžovatel od okamžiku, kdy se v rámci nahlížení do správního spisu s rozhodnutím fakticky seznámil. Zbývá podotknout, jak NSS uvedl, že názor prezentovaný krajským soudem by znamenal, že žaloba byla podána opožděně.

První kasační námitkou se proto stěžovatel snaží zpochybnit záznam o doručení napadeného správního rozhodnutí na elektronickou adresu ..., který je založen ve spise žalovaného. Má za to, že měl být o tomto záznamu informován a zpochybňuje, že by byl záznam součástí spisu v době, kdy do něj před podáním žaloby nahlížel.

Nejvyšší správní soud uvedl, že z příslušného spisu zjistil, že opravdu obsahuje záznam o odeslání zásilky (správního rozhodnutí) na elektronickou adresu stěžovatelova tehdejšího zástupce ... Identifikátor ..., který je uveden na přehledu odeslaných zásilek, se přitom shoduje s identifikátorem, který je nalepen na rozhodnutí žalovaného. Správní spis zároveň obsahuje snímek obrazovky, v němž jsou zachycena jednotlivá dialogová okna informačního systému, související s doručování dané písemnosti.

Vyplývá z něj, že rozhodnutí bylo odesíláno přes e-výpravnu žalovaného, přičemž den vypravení se shoduje se záznamem na samotném rozhodnutí i s údajem na přehledu odeslaných zásilek.

Následně se NSS zaměřil na otázku, zda se stěžovatel mohl s uvedenými dokumenty seznámit před podáním správní žaloby a případně je rozporovat. Bylo zjištěno, že stěžovatel do správního spisu nahlížel naposledy dne 14.4.2014, přičemž žalobu podal dne 24.4.2014. Dne 17.6.2014 se vyjádřil žalovaný, který zpochybnil dodržení zákonné lhůty k podání žaloby a konstatoval, že se napadené rozhodnutí pokusil na požadovanou elektronickou adresu zaslat. Stěžovatel reagoval replikou, v níž uvedl, že tvrzení žalovaného nebylo podloženo žádným důkazem a nemá ani oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud nicméně v odmítavém usnesení poznamenal, že dokumenty prokazující odeslání rozhodnutí na předmětnou elektronickou adresu součástí správního spisu jsou, a dovodil proto, že lhůtu k podání žaloby je nutné odvozovat ode dne, kdy bylo správní rozhodnutí doručeno fikcí. Za této situace se nelze divit, že krajský soud stěžovatele o existenci daných dokumentů neinformoval a nepokládal za nutné provádět ve věci dokazování. Platí totiž, že skutečnosti obsažené ve správním spise není nutné dokazovat při jednání, ani o nich nějak specificky informovat účastníky

Vychází se totiž z předpokladu, že účastník řízení má možnost do správního spisu kdykoli nahlédnout (§ 38 správního řádu), připravit si podklady pro podání správní žaloby a případně obsah správního spisu kvalifikovaným způsobem rozporovat prostřednictvím žalobních námitek.

Jiná je ovšem situace v případě dokumentů, které součástí správního spisu nejsou nebo v rozhodné době nebyly a účastník tak neměl možnost jakékoli reakce, respektive přípravy žalobní strategie. Jsou-li takové dokumenty pro výsledek soudního řízení podstatné, nezbyvá než s nimi zacházet jako s jakýmkoli jiným důkazem, který je třeba provést při jednání (§ 77 s.ř.s.). Při něm se totiž účastník může s dodatečně předloženými materiály seznámit a relevantním způsobem reagovat. V nyní posuzované věci přitom Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že sporné dokumenty prokazující odeslání napadeného správního rozhodnutí na danou elektronickou adresu byly do správního spisu založeny až v den, kdy bylo koncipováno vyjádření k žalobě. Je to zřetelné jak z informace uvedené ve spodní části písemnosti obsahující přehled odeslaných zásilek (doslova: „*Vytištěno z dat systému GINIS 17 06 2014 10:59:13*“), tak z časového údaje v pravém dolním rohu otisku obrazovky s dialogovými okny informačního systému („*10:56 17.6.2014*“). Tím, že žalovaný doplnil podstatné informace do spisu až dodatečně, znemožnil stěžovateli uplatnit účinnou obranu prostřednictvím správní žaloby, čímž mohlo dojít k ovlivnění soudního řízení. Tato vada sice mohla být zhojena tím, že by krajský soud provedl uvedenými listinami dokazování, nicméně k takovému postupu v řízení nedošlo. Krajský soud naopak vyšel z mylného předpokladu, že listiny byly součástí

správního spisu již dříve, a logicky tudíž k dokazování nepřistoupil. Tím však došlo k zásahu do procesních práv stěžovatele, který na listiny fakticky nemohl adekvátně reagovat.

Přestože byla uvedená vada řízení způsobena především přístupem žalovaného, který listiny založil do spisu dodatečně a nepředložil je v řízení jako důkazy, nemění to nic na skutečnosti, že krajský soud chybný postup nerozpoznal a s listinami pracoval jako se standardní součástí správního spisu. Toto pochybení mohlo mít ve svém důsledku vliv také na zákonnost rozhodnutí, neboť nelze vyloučit, že by byl stěžovatel schopen relevantními námitkami obsah předmětných listin zpochybnit. S ohledem na principy kasačního přezkumu je však předčasné hodnotit, zda listiny skutečně prokazují snahu o elektronické doručení správního rozhodnutí, a v souvislosti s tím stanovit počátek lhůty pro podání správní žaloby. Nejprve bude nutné se zmiňovanými dokumenty naložit procesně správným způsobem a až následně posoudit jejich vliv na včasnost žaloby. Za těchto okolností proto není na místě, aby se Nejvyšší správní soud jakkoli vyjadřoval k samotnému obsahu listin a jejich důkazní síle.

Po tomto zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání, které se konalo dne 22.6.2016.

U tohoto jednání zmocněnkyni žalobce soud seznámil se dvěma dokumenty, založenými ve správním spise, a to Přehled odeslaných zásilek ... a snímek obrazovky, v němž jsou zachycena jednotlivá dialogová okna informačního systému související s doručování předmětného rozhodnutí žalovaného, když soud skutečně zjistil, že do spisu byly žalovaným vloženy až dne 17.6.2014, tedy v den, kdy bylo koncipováno vyjádření žalovaného k žalobě a že tedy součástí správního spisu nebylo v době, kdy tehdejší zmocněnec žalobce nahlížel do správního spisu, ani v době, kdy byla podávána žaloba proti rozhodnutí žalovaného, které je předmětem soudního přezkumu.

Zmocněnkyně žalobce se tedy u nařízeného soudního jednání s těmito dvěma podklady seznámila a byla jí na její žádost poskytnuta lhůta 20 minut, aby se mohla telefonicky zkontaktovat s žalobcem a obsah těchto písemností s ním zkonzultovat.

Po uvedené lhůtě, kdy bylo jednání přerušeno, v něm soud pokračoval a zmocněnkyně žalobce u něho uvedla.

Sdělila, že tyto listinné důkazy nebyly ve správním spise založeny v době, kdy se s ním tehdejší zmocněnec žalobce seznamoval, takže správní spis nebyl veden v souladu se zákonem. Dále má pak žalobce za to, že žalovaný neprokázal, že doručoval obecnému zmocněnci ve správním řízení zákonným způsobem, neboť z listinného důkazu nevyplývá, že by tento byl opatřen zaručeným podpisem a ani z něho nevyplývá, z jaké adresy byl odeslán. Sdělila, že telefonicky hovořila s obecným zmocněncem žalobce ve správním řízení a ten jí sdělil, že v uvedenou dobu, kdy mu snad mělo být zasíláno rozhodnutí žalovaného, měl e-mailovou schránku přeplněnou, neboť mu tam došel nějaký větší soubor a proto, i pokud by žalovaný zasílal rozhodnutí na e-mailovou adresu zmocněnce, muselo by se mu toto rozhodnutí vrátit zpět jako nedoručitelné. V takovém případě pak měl žalovaný postupovat jiným způsobem, než postupoval, takže i z tohoto důvodu nemohlo být doručováno zmocněnci žalobce zákonným způsobem. Navrhovala, aby bylo jednání odročeno a byl učiněn dotaz na provozovatele serveru obecného zmocněnce žalobce, který by potvrdil, že rozhodnutí žalovaného nemohlo být žalobci doručeno na jeho e-mailovou adresu a že se vrátilo zpět žalovanému.

Zmocněnkyně zopakovala, že z listinného důkazu, který jí byl u jednání soudu předložen, vyplývá, z jaké adresy bylo rozhodnutí žalovaného vypraveno.

U soudního jednání do uvedených dvou listinných důkazů nahlédl, tedy seznámil se s nimi i zástupce žalovaného, který uvedl, že pokud jde o oba listinné důkazy, ztotožňuje se se stanoviskem Nejvyššího správního soudu v odůvodnění svého zrušovacího rozhodnutí v tom, že je skutečně pravdou, že tyto dva listinné důkazy byly opatřeny a do spisu založeny až v době, kdy se žalovaný vyjadřoval k žalobě žalobce a je tedy pravdou, že v době, kdy do spisu nahlížel zmocněnec žalobce ve správním řízení, tyto součásti správního spisu nebyly. To však nic nemění na tom, že správní spis byl veden správně. Žalovaný vycházel z doručky od doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce prostřednictvím České pošty, když prostřednictvím České pošty žalovaný doručoval poté, kdy nejprve bylo rozhodnutí doručováno na uvedenou e-mailovou adresu a teprve, když se nevrátil potvrzený (potvrzení o doručení) e-mail, bylo doručováno na adresu bydliště zmocněnce, jak to ukládá zákon a doručka byla součástí správního spisu. Dále pak uvedl, že pokud zmocněnkyně žalobce tvrdí, že není zřejmé, z jaké adresy bylo rozhodnutí žalovaného zasíláno zmocněnci žalobce na jeho e-mailovou adresu, toto není pravdou. Na podkladu, který je ve správním spise založen a se kterým se zástupkyně žalobce u soudního jednání 22.6.2016 seznámila, vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo zasíláno z e-výpravny žalovaného, neboť všechna rozhodnutí jsou zasílána z oficiální adresy Krajského úřadu Jihomoravského kraje, nezasílají je jednotliví úředníci, kteří rozhodnutí zpracovávají a pokud jde o odesílatele, je v dokladu označen posta@kr-jihomoravsky.cz.

Zástupce žalovaného uvedl, že žalovaný trvá na tom, že zmocněnci žalobce ve správním řízení bylo doručováno tak, jak si zmocněnec přál na jeho e-mailovou adresu, a to z oficiální adresy žalovaného. Pokud by se zásilka vrátila jako nedoručená na oficiální adresu žalovaného, pak by tato musela být na krajském úřadě zaevidována a dostalo by se to do rukou úředníka, který spis zpracovává. Toto se však nestalo a je proto zřejmé, že žalovaný postupoval tak, že rozhodnutí následně zasílal na adresu bydliště zmocněnce žalobce.

Zmocněnkyně žalobce poté, v průběhu soudního jednání, kdy opětovně nahlédla na předložené listinné důkazy uvedla, že uznává, že rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci žalobce zasíláno z oficiální adresy žalovaného.

Zástupce žalovaného pak sdělil, že z dokumentu (listinného důkazu), který byl zmocněnkyni žalobce u soudního jednání předložen, vyplývá, že konkrétní odeslanou zásilku lze dohledat z identifikačního čísla, které je uvedeno v levém rohu a je spojeno s číslem jednacím i spisovou značkou rozhodnutí, které bylo žalobci zasíláno. Sdělil dále, že z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplývá, že Nejvyšší správní soud neměl pochyb o tom, že bylo zmocněnci žalobce zasíláno skutečně rozhodnutí žalovaného, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

U uvedeného soudního jednání zmocněnkyně žalobce na dotaz soudu, jak by byla urychlena komunikace mezi žalobcem a krajským úřadem v případě, že zmocněnec žalobce požadoval doručovat na e-mailovou adresu a přitom má přeplněnou e-mailovou schránku, jak bylo sděleno, uvedla, že to, že bude mít zmocněnec žalobce ve správním řízení přeplněnou e-mailovou schránku nepřepokládal, jednalo se tehdy o zcela ojedinělou situaci.

U uvedeného soudního jednání pak zmocněnkyně žalobce v závěru uvedla, že žalobce nadále trvá na tom, že žalovaný nepostupoval při doručování rozhodnutí zákonným způsobem, zmocněnci žalobce žádné rozhodnutí na jeho e-mailovou adresu nedošlo a žalovaný proto neměl přistoupit na doručování fikcí, tedy doručovat bez dalšího na adresu bydliště zmocněnce. Zmocněnkyně žalobce trvala na tom, že s rozhodnutím žalovaného se seznámil zmocněnec žalobce ve správním řízení až nahlédnutím do spisu a žalobu proto podal včas, ve lhůtě stanovené zákonem.

Zástupce žalovaného naopak trval na tom, že zmocněnci žalobce bylo doručováno zákonným způsobem a přesně tak, jak si přál. Vyplývá to z důkazů provedených u soudního jednání a žalovaný nepochybil, když rozhodnutí pak doručoval zmocněnci žalobce prostřednictvím České pošty a bylo mu doručeno fikcí. Zmocněnec žalobce si zcela evidentně rozhodnutí žalovaného v úložní lhůtě nevyzvedl, nicméně, jak z poštovní doručenky, do níž nahlédl zástupce žalovaného u soudního jednání, vyplývá, že po uplynutí úložní lhůty mu bylo rozhodnutí vloženo do poštovní schránky. Pokud si zmocněnec žalobce zvolil způsob doručování prostřednictvím e-mailové adresy, má toto i dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přispět k urychlení komunikace a k zefektivnění řízení. Pokud jde o obecného zmocněnce žalobce ve správním řízení pana R. K., překážky při doručování tomuto zmocněnci jsou známy i Nejvyššímu správnímu soudu, který již ve vícero případech rozhodoval v situacích, kdy obecným zmocněncem účastníka řízení byl pan R. K. a s doručováním tomuto obecnému zmocněnci byly vždycky problémy. Žalovaný tedy trval na tom, že bylo v daném konkrétním případě doručováno řádně a zákonným způsobem a žaloba žalobce byla podána po lhůtě, kterou s.r.s. stanoví. Opětovně tedy navrhoval, aby soud žalobu odmítl.

Posouzení věci krajským soudem

Po provedení důkazů dvěma listinami, založenými ve správním spise byly zjištěny tyto skutečnosti:

Soud nemá nejmenší pochybnosti o tom, že rozhodnutí žalovaného bylo ze strany žalovaného zmocněnci žalobce ve správním řízení doručováno dle jeho požadavku a zcela zákonným způsobem.

Žalovaný nejprve doručoval v souladu s ust. § 19 odst. 3 správního řádu na požádání zmocněnce žalobce rozhodnutí na udanou elektronickou adresu. Zmocněnec žalobce však nepotvrdil převzetí rozhodnutí nejpozději následující pracovní den a proto žalovaný doručoval rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu, kterou zmocněnec žalobce sdělil, tj. P. 1954/28, P. 5. Na této adrese však nebyl zmocněnec žalobce zastižen a zásilka, která obsahovala rozhodnutí žalovaného, nebyla vyzvednuta ani v zákonné úložní lhůtě (viz doručenka připojená k rozhodnutí žalovaného).

Z údajů, které byly na doručence uvedeny, vyplývá, že bylo doručováno v daném případě v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu, zmocněnec žalobce si ve lhůtě stanovené zákonem zásilku nevyzvedl a písemnost se proto považovala za doručenu posledním dnem stanovené 10denní lhůty, což v daném případě byl den 12.12.2013.

Soud zde tedy uzavírá, že z předložených listinných důkazů založených ve správních spisech, s nimiž byla zmocněnkyně žalobce u soudu seznámena, zcela jednoznačně vyplývá,

že žalovaný postupoval v souladu se zákonem při doručování, že tedy bylo nejdříve doručováno na žalobcem udanou elektronickou adresu a protože zmocněnec žalobce nesdělil, že písemnost, tedy rozhodnutí, mu bylo doručeno, přičemž zákon stanoví, že převzetí doručované písemnosti adresát potvrdí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Toto se tedy jednoznačně nestalo a v takovém případě pak žalovaný postupoval správně, když doručoval uvedené rozhodnutí zmocněnci žalobce prostřednictvím České pošty na adresu, kterou zmocněnec žalobce sdělil. Při doručování nebyl zastižen, zde byl postup pošty zcela v souladu se správním řádem a rozhodnutí bylo tedy doručeno fikcí 12.12.2013.

Soud zde ještě uvádí, že pokud u jednání krajského soudu 22.6.2016 zmocněnkyně žalobce uváděla, že i v případě, že by bylo na mailovou adresu zmocněnce žalobce ve správním řízení doručováno zákonným způsobem, že zmocněnci žalobce nemohlo být doručeno, neboť měl v uvedené době přeplněnou datovou schránku, takže pak žalovaný neměl postupovat způsobem, kterým postupoval, tedy doručovat prostřednictvím České pošty. Uváděla, že rozhodnutí žalovaného se žalovanému muslo rozhodně vrátit jako nedoručitelné na mailovou adresu zmocněnce žalobce uváděnou ve správním řízení.

Soud se v tomto směru přiklonil k stanovisku zástupce žalovaného, které tento prezentoval u soudního jednání, a to, že rozhodně se zásilka jako nedoručená nevrátila zpět žalovanému, neboť by se musela vrátit na oficiální adresu úřadu a rozhodně by se dostala do rukou úředníka, který uvedenou věc zpracovával. Toto se v žádném případě nestalo.

Soud tuto námitku zmocněnkyně žalobce pokládá za námitku ryze účelovou, neboť je to námitka, která byla vznesena teprve u jednání 22.6.2016, nebyla ničím ze strany žalobce podložena a byla vznesena teprve poté, kdy soudní jednání dne 22.6.2016 bylo na žádost zmocněnkyně žalobce na dobu 20 minut přerušeno a zmocněnkyně žalobce řekla, že tuto skutečnost teprve uvedeného dne zjistila z telefonátu se zmocněncem žalobce ve správním řízení.

Soud tedy věc uzavírá tak, že této námitce zmocněnkyně žalobce neuvěřil. Jak uvedl, tato námitka nebyla ničím doložena. Soud tedy pokládal doručování rozhodnutí žalovaného, kdy není nejmenších pochyb o tom, že žalovaný skutečně prostřednictvím e-mailové adresy a následně poštou doručoval své rozhodnutí za doručování správně prováděné v souladu se zákonem. Je tedy zcela evidentní, že žalobce mohl žalobu podat do dvou měsíců ode dne 12.12.2013, což se nestalo, neboť žaloba byla podána teprve dne 24.4.2014, tedy byla podána po lhůtě stanovené v ust. § 72 odst. 1 s.ř.s., dle něhož žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Žaloba byla tedy podána opožděně, a proto ji soud ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. b) odmítl, neboť návrh byl podán opožděně.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci žalobce nebyl úspěšný, proto mu nebyly náklady řízení přiznány, naopak byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad běžnou úřední činnost nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková